

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094717808/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

verden, hvori intet er ufuldkomment, og himlen skulde forsværes derved.

Hvad er jordens største herlighed mod den beskedneste af mine drømme, mod det ringeste af mine idealer! Og intet af dem blir til virkelighed; nej, men den hæslige, grå virkelighed, den blir stående.

Ved du da ikke, hvad skønhed et menneskes tanke kan undfange? Gi mig almagt, at jeg kan vise dig det! Menneskenes tanker er højere og skønnere end din skabning, vi tørde vove mer, end du har vovet, vi er allerede langt videre end du. Forbandt du måske denne uhyre skabertrang med vor afmagt for på den måde at pine os mer følelig?

Og jeg skal dø; tusender som jeg er døde, og med dem er der gået verdener af skønhed under, men ingen kendte dem, og det har altsammen været spildt. Jeg skal dø, og ingen skal kende de tankeverdener, som forsvinder med mig. Alt det opstår kun for at gå til grunde; det har kun været kendt af een, og denne ene har det været mer til sorg end til glæde, fordi han vidste, det var dømt til at forsvinde igen, ukendt, udviklelsgjort. Jeg skal dø, og min sjæls verden har været forgæves. Ti det billede demaf, som jeg nøjsommelig har digtet frem, var kun et skyggebillede – det ved du, og jeg kan tænke, du ser med tilfredshed ned på min uformåenhed.

Her er jeg bundet til en hæslig klippe, din verden, ikke min, og her er min uophorlig brændende skabertrang fængslet med mig.

Jeg skal dø! Jeg sier mig det med harme og forbandelser, og hvad der har levet i mig, skal ingen kende, det skal ha været til ingen nytte, og i den store verden skal det kun efterlade svage spor, som snart slettes ud.

Men du vil ikke skænke os mer ævne, end hvad du karrig har tilmålt os?

Misunder du os i din stivnede fuldkommenhed? ti vi går dog stadig fremad, men du ikke; vor kraft blir større ved brugen, din ikke. Frygter du måske for, at din forstenede almagt ikke skal kunne tåle sammenstødet med vor kraft, der vel er mindre, men levende?